

AZ ÉN CSALÁDOM.

Az én családom olyan, mint a kéz:
Öten vagyunk, mint a kéz ujjai;
öt külön élet, mégis egy egész,
(ó, a csonka kéz szörnyű valami!)

A hüvelykujj, — az én magam vagyok!
Zömök, dacos, kemény . . . rideg talán,
a másik négytől kissé távolabb,
(«magának élők» — mintha hallanám!)

(Ó, hogyha tudnák, hogy a hüvelykujjat
mért teremtette a bölcs végzet így:
hogy messzebb állva jobban lássa, védje
a másik négynek gyöngeségeit!)

A mutatóujj: ez az asszonyom.
Hol mellettem áll, hol meg távolabb,
(a más háromhoz mindig közel áll
és köztünk fal, ha dördül a harag!)

A nagyujj . . . igen, ez a nagyfiam,
a kamaszkodó, nyurga, bús legény,
orgonasípok ők, s a legnagyobb
oly álmatag s lány, mint egy költemény . . .

A gyűrűsujj a lányom. Szereti,
hogyha becézik, ha szép, csillogó,
csendes, a nagyhoz szeliden simul,
a kicsihez meg jó, anyáskodó . . .

A kicsi ujj? E virgonc, kis csikó
a kisfiam. Egy percig nem pihen,
kópéskodik, bosszant, vagy hízeleg,
az Ujj-családban egy még nincs ilyen!

. . . Az én családom olyan, mint a kéz:
öten vagyunk, mint a kéz ujjai,
öt külön élet, mégis egy egész,
ó, a csonka kéz szörnyű valami!